

Arrest

**nr. 349 000 van 24 juni 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 november 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 8 mei 2025 en op 22 augustus 2025.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 21 oktober 2025 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Irak. U bent afkomstig van Mosul, de hoofdstad van de provincie Nineveh. Uw ouders alsook uw broers en zussen zijn nog steeds daar. U bent Arabier en

soennitisch moslim. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan:

Toen u ongeveer negen jaar was, werd u een aantal keer seksueel misbruikt door enkele van uw oudere neven. In die periode bleef u, net zoals uw neven, regelmatig slapen bij uw maternale tante. 's Nachts zouden ze u benaderen en verplichten tot het stellen van seksuele handelingen. Aanvankelijk vond u het niet leuk en was u kwaad op hen. Mettertijd begon u deze praktijken echter leuk te vinden en vroeg u er zelf achter. Deze gevoelens werden versterkt tijdens een tweede episode waarin uw neven seksueel misbruik van u maakten. Toen was u ongeveer 13 of 14 jaar oud. Op school werd u niet veel later verliefd op een jongen genaamd H.. Samen experimenteerden jullie op seksueel gebied, al dan niet in het gezelschap van nog een derde schoolkameraad, Y.. Jullie werden een eerste keer betrappt door de schooldirecteur. Hij contacteerde jullie vaders en u werd van school gehaald. Uw vader was heel kwaad en verbood u nog na school te gaan. U slaagde er, via tussenkomst van uw moeder, in uw vader te overtuigen dat u niets verkeerd had gedaan waarna u na een aantal dagen opnieuw naar school mocht. In 2017 werden jullie echter opnieuw betrappt door de schooldirecteur terwijl jullie aan het kussen waren. Uw vader was ziedend toen hij dit nieuws vernam en hij sloot u thuis op. Dit was een droefgeestige periode waarin u volledig afgesneden was van de buitenwereld. Mettertijd kreeg u echter meer bewegingsruimte en mocht u af en toe het huis verlaten. Zo leerde u in 2020 iemand, een persoon weerom genaamd H., kennen op café. Jullie werden verliefd en deden alles samen. In de zomer van 2022 werden jullie echter betrappt door een medewerker van het café terwijl jullie aan het kussen waren. Hij filmde dit en stuurde de beelden door naar uw broer. Deze besloot vervolgens om u opnieuw thuis op te sluiten. Ongeveer twee weken na de feiten toonde uw broer het filmpje aan uw vader tijdens een stamvergadering. Uw vader bracht de kwestie daarin ter sprake en er werd door de stam besloten dat u gedood moest worden. Een meisje van het huishouden hoorde dit en waarschuwde uw moeder. Zij bevrijdde u en maande u aan om het land te verlaten. Voor enige tijd leefde u ondergedoken bij uw tante en in een café alvorens samen met H. Irak te ontvluchten. Dit was omstreeks november 2022. In Turkije geraakte u van H. gescheiden en hij moest terugkeren naar Irak. Uzelf reisde door België waar u op 23 november 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer naar Irak vreest u gedood te worden door uw familie en uw stam omwille van het feit dat u homoseksueel bent.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort en een document van uw vader waarin hij verklaart niets te maken te hebben met uw praktijken.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn. U heeft het CGVS niet weten te overtuigen van uw seksuele geaardheid. Bijgevolg kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die u omwille hiervan zou gekend hebben en die aan de basis lagen van uw beslissing Irak te verlaten.

Zo waren de verklaringen die u aflegde omtrent het bewustwordingsproces aangaande uw geaardheid oppervlakkig en onaannemelijk. U zou tot het besef zijn gekomen dat u zich aangetrokken voelde tot jongens nadat u meerdere malen werd verkracht door uw neven (CGVS A, 9-11). Initieel zou u het niet leuk hebben gevonden maar mettertijd drong het tot u door dat u het eigenlijk fijn vond (CGVS A, 9-11). Dit doet al de nodige vragen rijzen. De bewustwording van iemands geaardheid is vaak het resultaat van een jarenlange emotionele en psychologische worsteling. Dat aspect was volledig afwezig in uw relaas. U focuste louter op de seksualiteit en de fysieke dimensies van een homoseksuele relatie. Telkens u werd gevraagd naar dit bewustwordingsproces plooidde u terug op de incidenten die plaatsvonden met uw neven of op het lichamelijke aspect van een relatie (CGVS A, 10-12; CGVS B, 4-8). Uw gevoelens en emoties hierbij waren voorts opvallend lichtzinnig. U heeft er geen enkel probleem mee dat u homoseksueel bent, u zou nooit geworsteld hebben met uw gevoelens en u dacht weinig na over de implicaties ervan voor uw toekomst (CGVS B, 14). Het is niet aannemelijk dat u hier zo luchthartig mee omsprong – zeker gezien het feit dat homoseksualiteit in Irak verboden is.

Uw verklaringen omtrent uw vroegere (seksuele) partners stonden overigens bol van de tegenstrijdigheden. Tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u voor de eerste keer seksueel werd benaderd door uw neven toen u 14 of 15 jaar oud was. Het was zagezegd tijdens deze periode dat u voor de eerste keer in aanraking kwam met zulke praktijken. Daarvoor had u nooit iets dergelijks meegemaakt (CGVS A, 9-11). Tijdens het tweede onderhoud verklaarde u echter plots dat u reeds op negenjarige leeftijd een aantal keer verkracht werd door uw neven (CGVS B, 4-6). Toen u gevraagd werd waarom u dit niet eerder

vermeldde, had u geen antwoord. U herinnerde zich dat zagezegd niet meer (CGVS B, 6). Dat is volstrekt ongeloofwaardig. Het betreft immers uiterst ingrijpende en traumatische gebeurtenissen die cruciaal blijken voor uw asielrelaas aangezien deze naar eigen zeggen een fundamentele rol speelden in het bewustwordingsproces betreffende uw geaardheid. Er kan dan ook verondersteld worden dat deze gebeurtenissen in uw geheugen gegrift staan. Dat u dit zou vergeten zijn, is geenszins ernstig.

Ook ontkende u tijdens het eerste onderhoud in deze periode ooit intiem te zijn geweest met meisjes (CGVS A, 12). Tijdens het tweede onderhoud beweerde u plots het omgekeerde. Op 16-jarige leeftijd zou u eenmalig hebben geëxperimenteerd met uw nicht maar dat was u niet goed bevallen (CGVS B, 6-7). Dat u op die leeftijd nog de drang voelde om te experimenteren met een meisje, valt niet te rijmen met uw bewering dat u op 13 à 15jarige leeftijd al beseftte dat u homoseksueel bent (CGVS B, 4). Vervolgens ging u tijdens het tweede onderhoud volledig de mist in toen u werd gevraagd om nogmaals uw liefdeshistoriek op school uit de doeken te doen. Tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS was Y. de protagonist. Samen met hem zou u seksueel hebben geëxperimenteerd. Geleidelijk aan geraakte H., een andere schoolgenoot, eveneens betrokken maar het was wel degelijk Y. die de belangrijkste rol speelde binnen jullie verstandhouding (CGVS A, 12-14). Tijdens het tweede onderhoud verklaarde u het omgekeerde. H. vertolkte plots de rol van Y. (CGVS B, 9-12). Toen u daaropvolgend gevraagd werd of de naam Y. een belletje deed rinkelen, wist u niet goed wat zeggen: het kon zijn dat iemand van de school zo heette en ook iemand van uw familie had deze naam (CGVS B, 10-11). Het werd op deze manier pijnlijk duidelijk dat u verstrikt was geraakt in uw eigen leugens. Toen u daarmee geconfronteerd werd, wist u van geen hout pijlen maken en het was overduidelijk dat het gehele verhaal verzonnen was (CGVS B, 11). Dit zet bijgevolg de premisse kracht bij dat u helemaal niet homoseksueel bent, aangezien uit uw verklaringen bleek dat ook deze vermeende relatie een cruciale rol zou gespeeld hebben in het bewustwordingsproces omtrent uw geaardheid (CGVS A, 12-14; CGVS B, 9-10). Daarnaast zijn ook de vervolgingsfeiten niet geloofwaardig. Zo zou u thuis opgesloten hebben gezeten omdat uw vader had ontdekt dat u op school seksuele relaties onderhield met jongens (CGVS A, 9-10). Uw relaas omtrent uw gevangenschap bleek weerom niet consistent. Waar u in het kader van uw eerste onderhoud beweerde dat u gedurende vijf jaar zat opgesloten en in die periode naar buiten ging, dit zelfs ook niet probeerde (CGVS A, 9-10), beweerde u tijdens het tweede onderhoud dan weer dat u 'slechts' gedurende een jaar opgesloten zat. U kwam ook wel buiten, zij het enkel met uw vader of broer en u werd gecontroleerd (CGVS B, 13). Geleidelijk aan werd de straf wel minder en mocht u ook vrienden thuis ontvangen of wat meer alleen weg gaan (CGVS B, 9). Het mag duidelijk zijn dat uw onvermogen éénduidig over deze straf en 'opsluiting' te vertellen, verder de ongeloofwaardigheid van uw beweringen aantoont. Dat u uiteindelijk gewoon alle vrijheid terugkeert en uw leven zoals voorheen kon opnemen, blijkbaar zonder enige verdere controle, mag ook wel verbazen indien uw relaas de waarheid bevat.

Het verhaal omtrent de ontdekking van uw latere relatie met H. was evenzeer dubieus. Een persoon van het café zou jullie gefilmd hebben terwijl jullie aan het kussen waren in een privéruimte van het etablissement. U wist echter niet met zekerheid om wie het ging, noch had u de persoon zien filmen (CGVS A, 15-16). Dat op zich is al merkwaardig. Vervolgens zou deze persoon het filmpje naar uw broer hebben gestuurd maar over hoe het zich daarna verspreidde, bestaan verschillende versies. Initieel verklaarde u dat uw vader en broer tezamen op een clanvergadering waren toen uw broer het filmpje ontving. Hij zou het meteen aan uw vader hebben getoond waarna ze stante pede naar huis kwamen om u te vermoorden (CGVS A, 10). In een volgende versie zou uw broer het filmpje eerst hebben ontvangen waarna hij u enkele dagen thuis opsloot. Uw vader zou pas op een later tijdstip op de hoogte zijn gebracht (CGVS A, 16). Bij DVZ hanteerde u eveneens deze versie (DVZ, vragenlijst). Desondanks waren ook hier uw verklaringen niet geheel eenduidig. U beweerde dat uw vader op de clanmeeting was toen uw broer het filmpje thuis ontving. Uw broer ging vervolgens naar hem toe om hem op de hoogte te brengen (CGVS A, 16). Dit impliceert dat ook in deze versie quasi meteen werd overgegaan tot vervolging en er dus geen ruimte was voor de dagenlange opsluiting waarvan eerder sprake. Tijdens het tweede onderhoud op het CGVS bracht u een derde versie te berde. Ook hier werd u voor lange tijd opgesloten en was uw vader niet thuis toen uw broer het nieuws vernam. In dit geval was het echter niet per se uw broer die het filmpje aan uw vader toonde; deze keer wist u zagezegd niet van wie uw vader het had ontvangen (CGVS B, 9-10).

Ook over het vervolg van uw verhaal legde u wisselende verklaringen af. Bij DVZ verklaarde u op aanraden van uw moeder eerst een nacht bij uw maternale tante te hebben verbleven om vervolgens te zijn ondergedoken in een café van een vriend (DVZ, vragenlijst). Tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS beweerde u initieel een week bij uw tante te hebben verbleven en had u het niet over een café (CGVS A, 10). In een volgende versie zou u eerst naar het café zijn gegaan en dan naar uw tante (CGVS A, 15). Tijdens het tweede onderhoud op het CGVS sprak u in het geheel niet over het café en zou u één of twee dagen bij uw tante hebben verbleven (CGVS B, 9-10). Het hoeft geen betoog dat deze wisselende verklaringen uw vluchtverhaal volstrekt ongeloofwaardig maken waarmee uw reeds wankelende asielrelaas nog meer op de helling komt te staan.

Tenslotte was uw kennis over de gay-scene in België en de LGTBQ-wereld in het algemeen erg beperkt. De Pride, waar u zelf aanwezig zou geweest zijn, kon u niet zelf benoemen. U de naam gegeven 'dacht' u het wel te kennen. U kon de namen niet noemen van de gaybars waar u zagezegd regelmatig naartoe gaat, noch kon u de applicatie benoemen die u in België gebruikte om andere homoseksuele mannen te ontmoeten (CGVS A, 18-20; CGVS B, 17-20). Ook kende u geen organisaties die zich inzetten voor LGTBQ-rechten in België. U

had er zagezegd wel weet van maar u maakte er geen gebruik van omdat u zich in België veilig voelt en geen bescherming van hen nodig heeft. Zo heeft u er bijvoorbeeld geen problemen mee om uw geaardheid te uiten door uw huidige vriend in het openbaar te kussen. U bent immers naar eigen niet bezorgd dat het nieuws omtrent uw geaardheid zich naar Irak zou verspreiden (CGVS B, 21). In dat opzicht is het vreemd dat u tijdens het tweede onderhoud bij aanvang korstondig misbaar maakte over de bij het onderhoud aanwezige tolk (CGVS B, 3-4).

Uit dit alles dient te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-november-2024> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (ISIS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de COI Focus Irak: veiligheidssituatie van 29 Augustus 2025 (update), beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20250829.pdf; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security Situation van mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

Deze regio omvat negen districten: Mosul, Tel Kayf, Sheikhan, Akre, Tel Afar, Sinjar, Ba'aj, al-Hatra en Hamdaniya. In 2022 werd de bevolking van de provincie geschat op 4.133.536 inwoners.

Ondanks de overwegend soennitisch-Arabische bevolking is de provincie Ninewa een van de meest etnisch diverse provincies in Irak. De controle over de provincie is verdeeld onder verschillende actoren en komt niet overeen met de officiële grenzen. Officieel valt de provincie onder het gezag van de Iraakse centrale overheid. De districten Akre en Sheikhan worden echter gecontroleerd door de Kurdistan Regional

Government (KRG), dewelke ook de facto controle uitoefent over sommige delen van de districten Tal Afar, Tel Kayf en Hamdanyah. Naast de Iraqi Security Forces (ISF), de militias van de Popular Mobilisation Forces (PMF), de Yekîneyên Berxwedana Sengalê (YBS/Yezidi Sinjar Resistance Units) en de Koerdische peshmerga, zijn er ook tal van andere lokale militias, al dan niet autonoom, actief in de regio die vaak slechts kleine delen ervan controleren. In oktober 2020 bereikten de Iraakse centrale overheid en de KRG een overeenkomst over gezamenlijk bestuur van het district Sinjar. Dit zogeheten Sinjar-akkoord is bedoeld om het veiligheids- en bestuurlijke vacuüm op te vullen dat is ontstaan door de overheersing van ISIS. Daarnaast worden gewapende groeperingen (zoals de PKK en de PMF) opgeroepen om de regio te verlaten en wordt de terugkeer van de Yezidi-bevolking aangemoedigd. In 2024 trok de YBS zich terug in de bergen als gevolg van herhaalde drone-aanvallen van de Turkse strijdkrachten op leden van de PKK en de YBS. In de nasleep van deze aanvallen werden integratiegesprekken gehouden om YBS-leden in PMF op te nemen. Sindsdien is de situatie in het Sinjar-district gespannen gebleven. Er is nog steeds een veiligheids- en administratief vacuüm en de PMF-milities hebben economische en politieke macht verworven. Tot slot is er een aanzienlijke versnippering onder de veiligheidsactoren.

IS is nog altijd aanwezig in de provincie maar heeft zijn aanvallen op het grondgebied verminderd en gebruikt het in plaats daarvan eerder als logistiek centrum voor de andere provincies waar de groep nog steeds actief is. De organisatie opereert voornamelijk vanuit landelijke en afgelegen gebieden waar de verschillende veiligheidsactoren weinig of geen invloed hebben. De aanvallen nemen de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen of hinderlagen waarbij gebruik wordt gemaakt van geïmproviseerde bommen (IED's) en lichte wapens tegens de ISF en de PMF waarbij soms ook burgers geraakt worden. Naast luchtaanvallen door de Iraakse luchtmacht en de internationale coalitie op mogelijke schuilplaatsen van IS voerden de PMF en ISF grondoperaties uit tegen de terroristische organisatie. IS voerde ook aanvallen uit op ISF, PMF en burgers. Enkele jaren geleden begonnen de Iraakse autoriteiten muren op te richten aan de grens tussen Irak en Syrië om de bewegingsvrijheid van IS te beperken. Sindsdien werden verschillende van dergelijke muren opgetrokken.

In de periode die in de COI Focus Irak: Veiligheidssituatie wordt bestudeerd, van 1 januari 2024 tot 31 mei 2025, was ISIS naar schatting verantwoordelijk voor slechts 15 veiligheidsincidenten. Ter vergelijking: de Turkse strijdkrachten veroorzaakten in dezelfde periode 425 veiligheidsincidenten, oftewel 23 per maand.

In dezelfde periode voerden de Turkse strijdkrachten luchtaanvallen uit op het grondgebied van de provincie, meer bepaald in de districten Akre en Sinjar. De doelwitten van deze aanvallen waren leden van de PMF, de YBS, aan de PKK gelieerde groepen en leden van de veiligheidstroepen van de KRG die op het grondgebied van de provincie aanwezig waren.

In de hele provincie doen zich veiligheidsincidenten voor, al vond de overgrote meerderheid plaats in het district Akre. In de periode van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024 bleef het totale aantal veiligheidsincidenten relatief laag. Het aantal incidenten waarbij burgerslachtoffers vielen, en het aantal burgerslachtoffers bleef eveneens laag.

Volgens IOM waren er op 31 december 2024 1.031.475 ontheemden in Irak. Sinds januari 2014 heeft IOM melding gemaakt van 4.927.890 ontheemde Iraakse burgers die inmiddels zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Met betrekking tot de provincie Ninewa schat IOM dat op dit moment 1.997.868 mensen zijn teruggekeerd naar de provincie. Dit cijfer komt overeen met 78% (+3% sinds december 2023) van de totale ontheemde bevolking. Volgens dezelfde update zijn 579.138 mensen uit de provincie Ninewa nog steeds ontheemd, het hoogste aantal ontheemden van alle Iraakse provincies (vergeleken met 627.719 in december 2023). Naast langdurige hervestiging op de plaats waar ze ontheemd waren, zijn er verschillende redenen waarom ontheemden niet zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Als redenen om niet terug te keren worden onder meer genoemd: gebrek aan werkgelegenheid, basisdiensten en huisvesting; onzekere veiligheidsomstandigheden in de regio van herkomst; verandering in de etnisch-religieuze samenstelling van de bevolking; gebrek aan verzoeningsinitiatieven om mogelijke represailles te voorkomen; en gebrek aan de nodige documentatie.

Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Voor de provincie Ninewa wordt er gesteld dat er willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict, maar niet op een hoog niveau waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade op grond van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn, aan te tonen.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. tg. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

In het kader van de beoordelingsmarge waarover ze beschikt, gelet op bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat de huidige situatie in de provincie Ninewa niet van die aard is dat burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico lopen, het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Ninewa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Ninewa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Irak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De eerste pagina van uw paspoort (doc 1) zegt louter iets over uw identiteit en uw persoonsgegevens maar het brengt niets bij aan uw asielrelaas. In het document van uw vader (doc 2) staat te lezen dat hij zich ten aanzien van de stamoversten distantieert van eventuele feiten die door u werden begaan maar hij maakt niet concreet over welke feiten het specifiek gaat. Uw beweerde homoseksualiteit komt met andere woorden niet te sprake. Wat er ook van zij, zulke documenten hebben slechts een ondersteunende bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt bovendien dat in Irak en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op nietreguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Iraakse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 48/9 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de "herschikte kwalificatierichtlijn", van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag).

Verzoeker geeft aan niet akkoord te zijn met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Vooreerst bespreekt verzoeker de geloofwaardigheidsbeoordeling waarbij hij betoogt dat er afdoende rekening gehouden moet worden met zijn jonge leeftijd ten tijde van de feiten en zijn psychologische kwetsbaarheid.

Vervolgens wijst verzoeker op de beoordeling van alle te beoordelen elementen in hun geheel. Hierbij benadrukt verzoeker dat het seksueel misbruik, de seksuele contacten in Irak en zijn seksuele geaardheid evenals de daaropvolgende psychische gevolgen en de kwetsbare levensgeschiedenis van de betrokken persoon niet afzonderlijk moeten beschouwd en beoordeeld worden maar als een geheel bekeken moet worden. Verzoeker vervolgt dat er onvoldoende rekening gehouden werd met de bijzondere procedurele noden in zijn hoofde tijdens zowel het eerste persoonlijk onderhoud als tijdens het nemen van de beslissing. Hij betoogt dat het onredelijk te noemen is dat verweerder geen rekening houdt met de psychologische en traumatische effecten van de belevenissen die hij beschrijft in beide persoonlijke onderhouds. Verzoeker betoogt verder dat verweerder te selectief is in de lezing van zijn vluchtrelaas.

Daarnaast wijst verzoeker op zijn verklaringen over zijn seksualiteit. Hij betoogt dat uit zijn gedrag en houding tijdens de persoonlijke onderhouds duidelijk is dat hij zich niet op zijn gemak voelde om over zijn seksuele geaardheid te praten. Verzoeker stelt dat het daarom normaal is dat hij soms aarzelt en zelfbewuster is in zijn antwoorden. Hij betoogt dat het feit dat hij zelfbewuster is in zijn antwoorden, echter niet betekent dat de gebeurtenissen en innerlijke ervaringen niet hebben plaatsgevonden. Verzoeker betoogt dat verweerder bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn seksuele geaardheid geen rekening houdt met de leeftijd waarop hij zijn homoseksualiteit ontdekte en het feit dat hij seksueel misbruikt werd. Verzoeker zet zijn

betoog verder aangaande het ontdekken van zijn seksuele geaardheid in een homofobe samenleving waarbij hij het bewustwordingsproces op omstandige wijze wordt uiteengezet. Hij beklemtoont dat verweerder geenszins rekening houdt met de hypothese dat het bewustwordingsproces niet noodzakelijk is afgerond en de traumatische aard van de gebeurtenissen, namelijk de vele verkrachtingen, het maatschappelijk en familiaal geweld en zijn vlucht uit zijn herkomstland naar België rederlijk wijze tot gevolg heeft dat zijn bewustwordingsproces niet noodzakelijk hoeft te stroken met hetgeen de modale persoon die een dergelijk bewustwordingsproces in onze contreien meemaakt. Verzoeker benadrukt dat in tegenstelling tot verweerder beweert zijn verklaringen niet beperkt zijn tot het fysieke aspect van zijn bewustwordingsproces.

Verder bespreekt verzoeker op theoretische wijze het seksueel misbruik en betoogt hij in concreto dat verweerder niet betwist dat hij op zeer jonge leeftijd slachtoffer geworden is van seksueel misbruik en dit door meerdere van zijn neven. Hij beklemtoont dat dergelijk misbruik een vorm van foltering is hetgeen een vorm van vervolging is.

Voorts wijst verzoeker op het risico op vervolging omwille van zijn homoseksualiteit en stelt hij dat verweerder heeft nagelaten om in te gaan op welke problemen hij zou hebben ondervonden moest hij niet gevlucht zijn naar België.

Tot slot zet verzoeker op theoretische wijze zijn betoog over de subsidiaire bescherming uiteen.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar algemene landeninformatie, rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) en 's Raads rechtspraak.

2.2. Stukken

2.2.1. Op 13 mei 2026 brengt verweerder overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin er gerefereerd wordt aan:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van januari 2024;
- EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024;
- COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 29 augustus 2025;
- EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van mei 2024;
- EASO COI Country Focus: Iraq van oktober 2025.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.2. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker benadrukt zijn psychologische kwetsbaarheid, trauma en jonge leeftijd ten tijde van de feiten doch kan hiermee geen afbreuk doen aan bovenstaande terechte beoordeling.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker geen enkel stuk heeft bijgebracht ter staving van zijn beweerde psychologische kwetsbaarheid noch omtrent enig trauma. De Raad oordeelt dat er geenszins blijkt dat verzoeker ten tijde van zijn persoonlijke onderhouden op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. De Raad merkt op dat er in geen geval kan worden vastgesteld dat de psychologische staat van verzoeker een impact zou hebben gehad op zijn vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen.

Voorts merkt de Raad op dat in casu geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat verzoeker aan enig neuro-psychologisch onderzoek is onderworpen geweest waaruit kan vastgesteld worden dat hij lijdt aan geheugenproblemen of een cognitieve disfunctie of dat hij ten gevolge van zijn psychische problemen of een

trauma niet bij machte was om zijn persoonlijk onderhouden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming te volbrengen.

Uit niets in de weergave van het eerste en tweede persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker niet in staat was om op adequate wijze zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en volwaardig deel te nemen aan de asielprocedure. De Raad wijst erop dat uit de notities van de persoonlijk onderhouden blijkt dat er zich geen noemenswaardige problemen voordeden tijdens de onderhouden en verzoeker geen problemen ondervond om zijn verklaringen uitgebreid en gedetailleerd uiteen te zetten en concreet te antwoorden op de gestelde vragen. Verzoeker stelde de tolk op het CGVS en de vragen goed te begrijpen. Bovendien blijkt uit de notities van zijn eerste en tweede persoonlijk onderhoud dat verzoeker alles kon vertellen, hij de tolk goed begreep en hij geen toevoegingen had (eerste persoonlijk onderhoud van 8 mei 2025, p. 2, p. 20; tweede persoonlijk onderhoud van 22 augustus 2025, p. 2, p. 23).

Daarenboven maakte verzoeker in het kader van de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" geen gewag van mentale problemen die het vertellen van haar verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' van 19 januari 2023).

Ten slotte moet opgemerkt worden dat niet wordt geduid welke steunmaatregelen er hadden genomen kunnen worden, noch wordt er concreet toegelicht welke invloed deze op de beoordeling zouden hebben.

Gelet op het voorgaande treedt de Raad de conclusie van verweerder bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd werden en dat hij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Irak gedood te worden door zijn familie en de stam omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

i) de verklaringen die verzoeker aflegde omtrent het bewustwordingsproces aangaande zijn geaardheid oppervlakkig en onaannemelijk waren. Verzoeker zou tot het besef zijn gekomen dat hij zich aangetrokken voelde tot jongens nadat hij meerdere malen werd verkracht door zijn neven. Initieel zou verzoeker het niet leuk hebben gevonden maar mettertijd drong het tot hem door dat hij het eigenlijk fijn vond. Dit doet al de nodige vragen rijzen. De bewustwording van iemands geaardheid is vaak het resultaat van een jarenlange emotionele en psychologische worsteling. Dat aspect was volledig afwezig in verzoekers relaas. Hij focuste louter op de seksualiteit en de fysieke dimensies van een homoseksuele relatie. Telkens verzoeker werd gevraagd naar dit bewustwordingsproces plooid hij terug op de incidenten die plaatsvonden met zijn neven of op het lichamelijke aspect van een relatie. Verzoekers gevoelens en emoties hierbij waren voorts opvallend lichtzinnig. Verzoeker heeft er geen enkel probleem mee dat hij homoseksueel is, hij zou nooit geworsteld hebben met zijn gevoelens en hij dacht weinig na over de implicaties ervan voor zijn toekomst. Het is niet aannemelijk dat verzoeker hier zo luchthartig mee omsprong – zeker gezien het feit dat homoseksualiteit in Irak verboden is;

ii) verzoekers verklaringen omtrent zijn vroegere (seksuele) partners overigens bol stonden van de tegenstrijdigheden. Tijdens zijn eerste onderhoud op het CGVS verklaarde verzoeker dat hij voor de eerste keer seksueel werd benaderd door zijn neven toen hij veertien of vijftien jaar oud was. Het was zagezegd tijdens deze periode dat verzoeker voor de eerste keer in aanraking kwam met zulke praktijken. Daarvoor had hij nooit iets dergelijks meegemaakt. Tijdens het tweede onderhoud verklaarde verzoeker echter plots dat hij reeds op negenjarige leeftijd een aantal keer verkracht werd door zijn neven. Toen verzoeker gevraagd werd waarom hij dit niet eerder vermeldde, had hij geen antwoord. Verzoeker herinnerde zich dat zagezegd niet meer. Dat is volstrekt ongeloofwaardig. Het betreft immers uiterst ingrijpende en traumatische gebeurtenissen die cruciaal blijken voor zijn asielrelaas aangezien deze naar eigen zeggen een fundamentele rol speelden in het bewustwordingsproces betreffende zijn geaardheid. Er kan dan ook verondersteld worden dat deze gebeurtenissen in verzoekers geheugen gegrift staan. Dat hij dit zou vergeten zijn, is geenszins ernstig;

iii) verzoeker tijdens het eerste onderhoud ook ontkende in deze periode ooit intiem te zijn geweest met meisjes. Tijdens het tweede onderhoud beweerde verzoeker plots het omgekeerde. Op zestienjarige leeftijd zou hij eenmalig hebben geëxperimenteerd met zijn nicht maar dat was hem niet goed bevallen. Dat verzoeker op die leeftijd nog de drang voelde om te experimenteren met een meisje, valt niet te rijmen met zijn bewering dat hij op dertien à vijftienjarige leeftijd al besepte dat hij homoseksueel is. Vervolgens ging verzoeker tijdens het tweede onderhoud volledig de mist in toen hem werd gevraagd om nogmaals zijn liefdeshistoriek op school uit de doeken te doen. Tijdens zijn eerste onderhoud op het CGVS was Y. de

protagonist. Samen met hem zou verzoeker seksueel hebben geëxperimenteerd. Geleidelijk aan geraakte H., een andere schoolgenoot, eveneens betrokken maar het was wel degelijk Y. die de belangrijkste rol speelde binnen hun verstandhouding. Tijdens het tweede onderhoud verklaarde verzoeker het omgekeerde. H. vertolkte plots de rol van Y.. Toen verzoeker daaropvolgend gevraagd werd of de naam Y. een belletje deed rinkelen, wist hij niet goed wat zeggen: het kon zijn dat iemand van de school zo heette en ook iemand van zijn familie had deze naam. Het werd op deze manier pijnlijk duidelijk dat verzoeker verstrikt was geraakt in zijn eigen leugens. Toen verzoeker daarmee geconfronteerd werd, wist hij van geen hout pijlen maken en het was overduidelijk dat het gehele verhaal verzonnen was. Dit zet bijgevolg de premisse kracht bij dat verzoeker helemaal niet homoseksueel is, aangezien uit zijn verklaringen bleek dat ook deze vermeende relatie een cruciale rol zou gespeeld hebben in het bewustwordingsproces omtrent zijn geaardheid;

iv) daarnaast ook de vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn. Zo zou verzoeker thuis opgesloten hebben gezeten omdat zijn vader had ontdekt dat hij op school seksuele relaties onderhield met jongens. Verzoekers relaas omtrent zijn gevangenschap bleek weerom niet consistent. Waar hij in het kader van zijn eerste onderhoud beweerde dat hij gedurende vijf jaar zat opgesloten en in die periode niet naar buiten ging, dit zelfs ook niet probeerde, beweerde verzoeker tijdens het tweede onderhoud dan weer dat hij 'slechts' gedurende een jaar opgesloten zat. Verzoeker kwam ook wel buiten, zij het enkel met zijn vader of broer en hij werd gecontroleerd. Geleidelijk aan werd de straf wel minder en mocht verzoeker ook vrienden thuis ontvangen of wat meer alleen weggaan. Het mag duidelijk zijn dat verzoekers onvermogen éénduidig over deze straf en 'opsluiting' te vertellen, verder de ongeloofwaardigheid van zijn beweringen aantoont. Dat verzoeker uiteindelijk gewoon in alle vrijheid terugkeert en zijn leven zoals voorheen kon opnemen, blijkbaar zonder enige verdere controle, mag ook wel verbazen indien zijn relaas de waarheid bevat;

v) het verhaal omtrent de ontdekking van verzoekers latere relatie met H. evenzeer dubieus was. Een persoon van het café zou hen gefilmd hebben terwijl zij aan het kussen waren in een privéruimte van het etablissement. Verzoeker wist echter niet met zekerheid om wie het ging, noch had hij de persoon zien filmen. Dat op zich is al merkwaardig. Vervolgens zou deze persoon het filmpje naar zijn broer hebben gestuurd maar over hoe het zich daarna verspreidde, bestaan verschillende versies. Initieel verklaarde verzoeker dat zijn vader en broer tezamen op een clanvergadering waren toen zijn broer het filmpje ontving. Hij zou het meteen aan zijn vader hebben getoond waarna ze stante pede naar huis kwamen om verzoeker te vermoorden. In een volgende versie zou verzoekers broer het filmpje eerst hebben ontvangen waarna hij hem enkele dagen thuis opsloot. Verzoekers vader zou pas op een later tijdstip op de hoogte zijn gebracht. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) hanteerde verzoeker eveneens deze versie. Desondanks waren ook hier verzoekers verklaringen niet geheel eenduidig. Verzoeker beweerde dat zijn vader op de clanmeeting was toen zijn broer het filmpje thuis ontving. Verzoekers broer ging vervolgens naar hem toe om hem op de hoogte te brengen. Dit impliceert dat ook in deze versie quasi meteen werd overgegaan tot vervolging en er dus geen ruimte was voor de dagenlange opsluiting waarvan eerder sprake. Tijdens het tweede onderhoud op het CGVS bracht verzoeker een derde versie te berde. Ook hier werd hij voor lange tijd opgesloten en was zijn vader niet thuis toen zijn broer het nieuws vernam. In dit geval was het echter niet per se zijn broer die het filmpje aan zijn vader toonde; deze keer wist verzoeker zagezegd niet van wie zijn vader het had ontvangen;

vi) ook over het vervolg van zijn verhaal verzoeker wisselende verklaringen aflegde. Bij de DVZ verklaarde verzoeker op aanraden van zijn moeder eerst een nacht bij zijn maternale tante te hebben verbleven om vervolgens te zijn ondergedoken in een café van een vriend. Tijdens zijn eerste onderhoud op het CGVS beweerde verzoeker initieel een week bij zijn tante te hebben verbleven en had hij het niet over een café. In een volgende versie zou verzoeker eerst naar het café zijn gegaan en dan naar zijn tante. Tijdens het tweede onderhoud op het CGVS sprak verzoeker in het geheel niet over het café en zou hij één of twee dagen bij zijn tante hebben verbleven. Het hoeft geen betoog dat deze wisselende verklaringen zijn vluchtverhaal volstrekt ongeloofwaardig maken waarmee zijn reeds wankele asielrelaas nog meer op de helling komt te staan;

vii) tenslotte verzoekers kennis over de gay-scene in België en de LGBTQ-wereld in het algemeen erg beperkt was. De Pride, waar hij zelf aanwezig zou geweest zijn, kon verzoeker niet zelf benoemen. Verzoeker de naam gegeven dacht hij het wel te kennen. Verzoeker kon de namen niet noemen van de gaybars waar hij zagezegd regelmatig naartoe gaat, noch kon hij de applicatie benoemen die hij in België gebruikte om andere homoseksuele mannen te ontmoeten. Ook kende verzoeker geen organisaties die zich inzetten voor LGBTQ-rechten in België. Verzoeker had er zagezegd wel weet van maar hij maakte er geen gebruik van omdat hij zich in België veilig voelt en geen bescherming van hen nodig heeft. Zo heeft verzoeker er bijvoorbeeld geen problemen mee om zijn geaardheid te uiten door zijn huidige vriend in het openbaar te kussen. Verzoeker is immers naar eigen niet bezorgd dat het nieuws omtrent zijn geaardheid zich naar Irak zou verspreiden. In dat opzicht is het vreemd dat verzoeker tijdens het tweede onderhoud bij aanvang kortstondig misbaar maakte over de bij het onderhoud aanwezige tolk.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen op het CGVS en

zijn vluchtmotieven inzake zijn seksuele geaardheid en het seksueel misbruik die volgens hem in hun geheel dienen te worden beoordeeld doch brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de beschikbare informatie en de door verzoeker geschetste context en afgelegde verklaringen.

Verzoeker brengt met de benadrukking van zijn psychologische kwetsbaarheid, zijn jonge leeftijd en trauma geenszins dienstige elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande terechte weigeringsmotieven noch zijn vage, tegenstrijdige en wisselende verklaringen kunnen verschonen. De Raad wijst op de pertinente bevindingen onder 2.3.4. (supra) en merkt op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die nauwkeurige en consistente verklaringen kan afleggen over kernelementen van zijn vrees, te meer in casu in hoofde van verzoeker geen stukken voorliggen ter staving van enig trauma of psychologische problemen waarmee een invloed op zijn verklaringen wordt aangetoond.

Daarnaast stelt de Raad vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoeker 22 jaar en dus geen infans meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde, nauwkeurige en consistente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit de gehoorverslagen en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de gehoorverslagen kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Arabisch, verzoekers advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

Wat betreft verzoekers betoog dat hij zich niet op zijn gemak voelde op het CGVS, stipt de Raad aan dat hoewel begrepen kan worden dat voor een verzoeker om internationale bescherming het afleggen van verklaringen over diens seksuele geaardheid een gevoelige materie betreft, verzoeker op het CGVS uitdrukkelijk gewezen werd op het vertrouwelijk karakter van het onderhoud (persoonlijk onderhoud van 8 mei 2025, p. 2; persoonlijk onderhoud van 22 augustus 2025, p. 2) en dat een zekere mate van stress en onbehagen inherent is aan een gehoor, doch dat dit er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij nauwkeurige, doorleefde en consistente verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn vrees. De Raad herhaalt dat in casu overigens geen psychologische problemen blijken waarmee een invloed op verzoekers verklaringen wordt aangetoond. Daarenboven verklaarde verzoeker tijdens de persoonlijke onderhouds dat het goed gaat met hem en werd hij tijdens zijn onderhouds erop gewezen dat hij het moest aangeven als hij nood heeft aan een pauze of als er een probleem zou zijn (eerste persoonlijk onderhoud van 8 mei 2025, p. 2; tweede persoonlijk onderhoud van 22 augustus 2025, p. 2-3).

Wat betreft het betoog van verzoeker dat de beoordeling van zijn verklaringen op selectieve wijze heeft plaatsgevonden, wordt opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk of incorrect zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De Raad stipt hierbij ten slotte aan dat verweerders terechte vaststellingen steun vinden in de beschikbare landeninformatie en de door verzoeker geschetste context.

2.3.3.2. De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

2.3.3.3. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan het aangebrachte vluchtrelaas of aan de door verzoeker ingeroepen vrees.

De Raad meent dat verzoeker zich dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dit ongeloofwaardig bevonden relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker, voorgaande vaststellingen mee in acht genomen, geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op de doodstraf, executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen. Ook is artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 inhoudelijk hetzelfde aan artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn waarvan artikel 48/4, § 2, a), b) de omzetting is.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de beschikbare actuele landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar hij leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat in casu de veiligheidssituatie in Mosul, in de provincie Ninewa moet worden beoordeeld.

In dit verband kan integraal gewezen worden op de analyse in verweerders nota:

“Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio van waar verzoeker afkomstig is. Gezien verzoeker zijn verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

Deze regio omvat negen districten: Mosul, Tel Kayf, Sheikhan, Akre, Tel Afar, Sinjar, Ba'aj, al-Hatra en Hamdaniya. In 2022 werd de bevolking van de provincie geschat op 4.133.536 inwoners.

Ondanks de overwegend soennitisch-Arabisch bevolking is de provincie Ninewa een van de meest etnisch diverse provincies in Irak. De controle over de provincie is verdeeld onder verschillende actoren en komt niet overeen met de officiële grenzen. Officieel valt de provincie onder het gezag van de Iraakse centrale overheid. De districten Akre en Sheikhan worden echter gecontroleerd door de Kurdistan Regional Government (KRG), dewelke ook de facto controle uitoefent over sommige delen van de districten Tal Afar, Tel Kayf en Hamdanyah. Naast de Iraqi Security Forces (ISF), de milities van de Popular Mobilisation Forces (PMF), de Yekîneyên Bêxwedana Sengalê (YBS/Yezidi Sinjar Resistance Units) en de Koerdische peshmerga, zijn er ook tal van andere lokale milities, al dan niet autonoom, actief in de regio die vaak slechts kleine delen ervan controleren. In oktober 2020 bereikten de Iraakse centrale overheid en de KRG een overeenkomst over gezamenlijk bestuur van het district Sinjar. Dit zogeheten Sinjar-akkoord is bedoeld om het veiligheids- en bestuurlijke vacuüm op te vullen dat is ontstaan door de overheersing van ISIS. Daarnaast worden gewapende groeperingen (zoals de PKK en de PMF) opgeroepen om de regio te verlaten en wordt de terugkeer van de Yezidi-bevolking aangemoedigd. In 2024 trok de YBS zich terug in de bergen als gevolg van herhaalde drone-aanvallen van de Turkse strijdkrachten op leden van de PKK en de YBS. In de nasleep van deze aanvallen werden integratiegesprekken gehouden om YBS-leden in PMF op te nemen.

Sindsdien is de situatie in het Sinjar-district gespannen gebleven. Er is nog steeds een veiligheids- en administratief vacuüm en de PMF-milities hebben economische en politieke macht verworven. Tot slot is er een aanzienlijke versnippering onder de veiligheidsactoren.

De stad Mosul blijft over het algemeen gespaard van onveiligheid en incidenten in verband met gewapende conflicten zijn zeldzaam. De bevolking werkt ook samen met de veiligheidstroepen en aarzelt niet om verdachte of gevaarlijke activiteiten te melden. Zo werd in oktober 2024 een aanslag verijdeld en een IS-cel ontmanteld. De stad ontsnapt echter niet aan enkele schietpartijen, maar deze zijn eerder sporadisch en het gevolg van criminaliteit of interpersoonlijke conflicten waarvan de daders soms niet identificeerbaar zijn.

IS is nog altijd aanwezig in de provincie maar heeft zijn aanvallen op het grondgebied verminderd en gebruikt het in plaats daarvan eerder als logistiek centrum voor de andere provincies waar de groep nog steeds actief is. De organisatie opereert voornamelijk vanuit landelijke en afgelegen gebieden waar de verschillende veiligheidsactoren weinig of geen invloed hebben. De aanvallen nemen de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen of hinderlagen waarbij gebruik wordt gemaakt van geïmproviseerde bommen (IED's) en lichte wapens tegens de ISF en de PMF waarbij soms ook burgers geraakt worden. Naast luchtaanvallen door de Iraakse luchtmacht en de internationale coalitie op mogelijke schuilplaatsen van IS voerden de PMF en ISF grondoperaties uit tegen de terroristische organisatie. IS voerde ook aanvallen uit op ISF, PMF en burgers. Enkele jaren geleden begonnen de Iraakse autoriteiten muren op te richten aan de grens tussen Irak en Syrië om de bewegingsvrijheid van IS te beperken. Sindsdien werden verschillende van dergelijke muren opgetrokken.

In de periode van 1 januari 2024 tot 1 augustus 2025 heeft IS naar schatting slechts een twintigtal incidenten veroorzaakt. De Turkse strijdkrachten hebben er daarentegen tientallen veroorzaakt door zich te richten op de troepen van de PMF, de PKK of de YBS. Deze incidenten nemen voornamelijk de vorm aan van luchtaanvallen.

In dezelfde periode voerden de Turkse strijdkrachten luchtaanvallen uit op het grondgebied van de provincie, meer bepaald in de districten Akre en Sinjar. De doelwitten van deze aanvallen waren leden van de PMF, de YBS, aan de PKK gelieerde groepen en leden van de veiligheidstroepen van de KRG die op het grondgebied van de provincie aanwezig waren.

Er doen zich in de hele provincie veiligheidsincidenten voor, waarvan het overgrote deel in het district Akre. In de periode van 1 januari 2024 tot 1 augustus 2025 is het totale aantal veiligheidsincidenten relatief laag gebleven. Ook het totale aantal incidenten waarbij burgers betrokken waren en het aantal burgerslachtoffers is laag gebleven.

Volgens IOM waren er op 31 december 2024 1.031.475 ontheemden in Irak. Sinds januari 2014 heeft IOM melding gemaakt van 4.927.890 ontheemde Iraakse burgers die inmiddels zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Met betrekking tot de provincie Ninewa schat IOM dat op dit moment 1.997.868 mensen zijn teruggekeerd naar de provincie. Dit cijfer komt overeen met 78% (+3% sinds december 2023) van de totale ontheemde bevolking. Volgens dezelfde update zijn 579.138 mensen uit de provincie Ninewa nog steeds ontheemd, het hoogste aantal ontheemden van alle Iraakse provincies (vergeleken met 627.719 in december 2023). Naast langdurige hervestiging op de plaats waar ze ontheemd waren, zijn er verschillende redenen waarom ontheemden niet zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Als redenen om niet terug te keren worden onder meer genoemd: gebrek aan werkgelegenheid, basisdiensten en huisvesting; onzekere veiligheidsomstandigheden in de regio van herkomst; verandering in de etnisch-religieuze samenstelling van de bevolking; gebrek aan verzoeningsinitiatieven om mogelijke represailles te voorkomen; en gebrek aan de nodige documentatie. Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Voor de provincie Ninewa wordt er gesteld dat er willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict, maar niet op een hoog niveau waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade op grond van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn, aan te tonen.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. tg. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

In het kader van de beoordelingsmarge waarover ze beschikt, gelet op bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat de huidige situatie in de provincie Ninewa niet van die aard is dat burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico lopen, het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Ninewa in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Ninewa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Ninewa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoeker zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, kan worden geconcludeerd dat er actueel in de provincie Ninewa geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Ninewa, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Dit wordt ook bevestigd in de “Country Guidance Note” over Irak van november 2024 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen (p. 11-12, 73, 77). Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen informatie bij die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van een verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest Elgafaji (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Ninewa voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld in Ninewa een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “Country Guidance Note: Iraq” van november 2024 waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen (p. 11-12, 73, 77).

Verzoeker brengt met de volharding in zijn vluchtrelaas, zijn profiel en de benadrukking van zijn beweerde psychologisch kwetsbaarheid waaromtrent geenszins stavingsstukken worden bijgebracht geen concrete elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande terechte bevindingen.

De Raad moet zodoende vaststellen dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

2.3.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin maakt verzoeker een vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) juncto artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) juncto artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden en ter verkrijging van de subsidiaire bescherming dezelfde gebleven zijn.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier

2.3.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar het thans opgeheven artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin werd gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees

voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet (cf. heden vervat in artikel 4, lid 4 van de Verordening (EU) 2024/1347). Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.9. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de (oude) artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet zijnde thans in de zin van artikel 3, 1) en 5) juncto artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 en in de zin van artikel 3, 6) juncto artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.10. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden benadrukt dat de Raad in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak doet over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel. Onderhavige beslissing strekt er zich op geen enkele wijze toe het privé- en/of gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. Daarbij kan worden aangestipt dat het doel van het verzoek om internationale bescherming er geenszins uit bestaat om het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolging in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden (of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker laat overigens na te verduidelijken op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden en verschaft hieromtrent niet de minste toelichting.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijke onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van oud artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU